



ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ...

(Το παραμύθι αυτό μπορούν να το διαβάσουν και οι μεγάλοι για να το λένε στους μικρούς..)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ζούσανε τρία αδελφάκια. Και τα τρία αυτά αδελφάκια ήταν... γουρουνάκια! Γόσο ωμορφα, τόσο χαριτωμένα γουρουνάκια, ώστε η μαμά τους, ή κυρά γουρούνα, όταν τα έβλεπε δεν μπορούσε να πιστέψει πως τα έκανε αυτή...

Ένα πρωί, τα τρία γουρουνάκια πήραν το καθένα και το μπογαλάκι τους και ξεκίνησαν να πάνε να δοκιμάσουν την τύχη τους σε άλλους τόπους. Τα τρία αδελφάκια χωρίσανε σ' ένα σταυροδρόμι, αφού συμφώνησαν μεταξύ τους να ξανασυναντηθούν ύστερ' από λίγον καιρό στο ίδιο μέρος.

Το πρώτο γουρουνάκι, στον δρόμο που πήγαινε, βρήκε μπροστά του κάποιον φορτωμένο μ' ένα δεμάτι άχυρα.

— Καλέ μου άνθρωπε, του είπε το γουρουνάκι, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσης λίγα άχυρα;

— Τί θά τά κάνης, γουρουνάκι μου, τ' άχυρα;

— Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι.

— Να σου δώσω, μετά χαράς.

Και το γουρουνάκι έχτισε με τ' άχυρα αυτά μια καλυβίτσα.

Μιά μέρα, όμως, πέρασε από εκεί ένας πεινασμένος γέρο-λύκος. Είδε το γουρουνάκι, παχουλό, καλοθρεμμένο και σκέφθηκε πως θά ήταν πρώτης τάξεως φαγητό.

— Καλό μου γουρουνάκι, είπε, μπορώ να μπώ μέσα να σου κρατήσω συντροφιά;

— "Οχι, όχι, όχι! αποκρίθηκε το γουρουνάκι. Να μου λείπη καλύτερα ή συντροφιά σου! Η μαμά μου, ή κυρά γουρούνα, μου είπε να φυλάνωμαι από τους λύκους...

— Αφού είναι έτσι, βρυχήθηκε ο λύκος, θά φτερνισθώ και θά γκρεμίσω το σπίτι σου!

Κι' αληθινά, ο λύκος γκρέμισε την άχυρένια καλυβίτσα μ' ένα δυνατό φτέρνισμά του, κ' έκανε ύστερα το καυμένο το γουρουνάκι μια μπουκιά...

Τό δεύτερο γουρουνάκι, στον δρόμο που πήγαινε, βρήκε μπροστά του κάποιον φορτωμένο με ξύλα.

— Καλέ μου άνθρωπε, του είπε το γουρουνάκι, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσης λίγα ξυλαράκια;

— Και τί θά τά κάνης, γουρουνάκι μου, τά ξυλαράκια;

— Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι.

— Να σου δώσω, μετά χαράς.

Και το γουρουνάκι έχτισε με τα ξύλα αυτά μια ξυλένια καλυβίτσα.

Το πρώτο κιόλας βράδυ εκεί που το γουρουνάκι κοιμότανε στο καινούργιο σπίτι του, ξύπνησε τρομαγμένο, ακούοντας την φωνή του λύκου.

— Καλό μου γουρουνάκι, του έλεγε ο λύκος, μπορώ να μπώ μέσα να σου κρατήσω λίγη συντροφιά;

— "Οχι, όχι, όχι! αποκρίθηκε το γουρουνάκι. Καλύτερα να μου λείπη ή συντροφιά σου. Η μαμά μου, ή κυρά γουρούνα, μου είπε να φυλάγωμαι από τους λύκους...

— Αφού είναι έτσι, βρυχήθηκε ο λύκος, θά δώσω μια με το πόδι μου στο καλύθι σου και θά το γκρεμίσω!...

Κι' αληθινά, μ' ένα δυνατό χτύπημα με το ποδάρι του, ο λύκος γκρέμισε το ξυλένιο σπιτάκι, κ' έκανε το καυμένο το γουρουνάκι μια μπουκιά.

Μα το τρίτο γουρουνάκι ήταν έξυπνότερο από τα δυο τ' αδελφάκια του. Δεν ήξερε βέβαια, ότι τ' αδέρφια του είχαν χρησιμεύσει στον γέρο-λύκο για όρεκτικά — ήταν, όμως, αποφασισμένο να λάβη τα μέτρα του για να μη μπορή να το πειράξη κανείς.

Στον δρόμο που πήγαινε, βρήκε κ' εκείνον που ήταν φορτωμένος άχυρα κ' εκείνον που σήκωνε στους ώμους του τα ξύλα. Τους προσπέρασε, όμως, αφού τους χαιρέτησε με μεγάλη ευγένεια, χωρίς να τους ζητήσει τίποτα.



Τά τρία χαριτωμένα γουρουνάκια.

Και μονάχα, όταν συναντησε ένα εργάτη φορτωμένο τουβλά, τον πλησίασε και του είπε:

— Καλέ μου άνθρωπε, θά έχης την καλωσύνη να μου δώσης λίγα τουβλά, κι' άς είναι και σπασμένα;

— Και τί θά τά κάνης, γουρουνάκι μου, τά τουβλά;

— Θέλω να χτίσω ένα σπιτάκι.

— Να σου δώσω, μετά χαράς. Και, μάλιστα, από τα γερά τουβλά...

Και το τρίτο γουρουνάκι έχτισε ένα μικρό, μα γερό σπιτάκι.

Την πρώτη βραδειά, έτοιμαζότανε να πέση να πλαγιάση, όταν, ξαφνικά, άκουσε να χτυπάνε στην πόρτα:

— Τόκ, τόκ, τόκ!

— Ποιός; ρώτησε το γουρουνάκι

— Έγώ, είμαι, άκούστηκε μια βραχνή φωνή, ο γέρο-λύκος, ο καλός σου φίλος... Μπορώ να μπώ μέσα να σου κρατήσω λίγη συντροφιά;

— "Οχι, όχι, όχι! αποκρίθηκε το γουρουνάκι. Καλύτερα να μου λείπη ή συντροφιά σου! Η μαμά μου μου είπε να φυλάγωμαι από τους λύκους...

— Αφού είναι έτσι, βρυχήθηκε ο λύκος, θά δώσω μια με το πόδι μου στο καλύθι σου και θά το γκρεμίσω!

— Σιγά, να μη χαλάσης τα νύχια σου! αποκρίθηκε το γουρουνάκι, σκασμένο στα γέλια.

Κορόιδευε τον γέρο-λύκο, γιατί ήξερε πως ήταν καλά άσφαλισμένο στο μικρό μα γερό σπιτάκι του. Αληθινά, ο λύκος του κάκου φτερνιζότανε και ξεφυσούσε και χτυπούσε με το πόδι του το σπίτι. Το γουρουνάκι είχε φτιάξει μια στερεή καλύβη με τα κόκκινα τουβλά.

Είδε και άπόειδε ο λύκος, άποφάσισε να φύγη, νηστικός και μελαγχολικός. Μόλις, όμως, έκανε μερικά βήματα, του ήρθε μια ιδέα και ξαναγύρισε πίσω.

— Άκουσε, γουρουνάκι, φώναξε. Ξέρω έδω κοντά έναν κάμπο σπαρμένο με κοκκινογού-

λια γλυκά σαν το μέλι. Αύριο το πρωί, θά περάσω να πάμε να σου δείξω το μέρος... Θά χορτάσουμε κοκκινογούλια.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο καλός μας ο λύκος ξαναπαρουσιάστηκε.

— Καλημέρα, γουρουνάκι! φώναξε.

— Καλημέρα! άποκρίθηκε το γουρουνάκι, άμπαρωμένο στο καλύθι του.

— Είσαι έτοιμο να πάμε για τα κοκκινογούλια;

— "Α! είχες δίκιο, γέρο-λύκο, του άποκρίθηκε το γουρουνάκι. Τα κοκκινογούλια ήσαν γλυκά σαν μέλι... Ξεκίνησα τα χαράματα και βρήκα τον κάμπο μόνος μου... Πάει μια ώρα που γύρισα...

— Γιατί δεν με περιμένες; ρώτησε ο λύκος.

— Δεν ήξερα, καυμένη, αν θά το θυμόσουν νάρθης, κ' έγώ πεινούσα πολύ...

Ο λύκος πήγε να σκάση άπό το κακό του. Ωστόσο, δεν άφησε να φανή ο θυμός του. Και δοκίμασε για μια άκόμη φορά να ξεγελάση το μικρό γουρουνάκι και να το κάνη να βγίη από το καλύθι του.

— Άγαπάς τά μηλα, γουρουνάκι μου; ρώτησε.

— Τρελλαίνομαι!

— "Ε, λοιπόν, αύριο το πρωί, θά σε πάω σε μια μηλιά, που έχει μηλα άφράτα. Να με περιμένης, όμως, έ;

— Έννοια σου, έννοια σου!

Την άλλη μέρα ο λύκος σηκώθηκε άπό τ' άγρια χαράματα. Μα το γουρουνάκι ξύπνησε πύ πρώι άκόμα. Εκεί λοιπόν που ο λύκος τραβούσε τρεχάτος για την καλύβη, πέρασε άπό τή μηλιά και είδε το γουρουνάκι σκαρφαλωμένο σ' ένα κλαδί:

— Πάλι μονάχο σου ήρθες, γουρουνάκι μου; ρώτησε, συγκρατώντας με κόπο τον θυμό του.

— Ναί, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι την νύχτα και βγήκα έξω πρώι-πρωί, άποκρίθηκε το γουρουνάκι. Για δοκίμασε το μηλο αυτό... Είναι σαν άφρός...

Και το γουρουνάκι, λέγοντας αυτά τά λόγια, έκοψε ένα μηλο και το πέταξε όσο πύ μακριά μπόρουσε.

Ο λύκος δεν είχε καμιά διάθεση να κόψη την όρεξί του με τά μηλα. Δεν έπρεπε όμως, να δώση και ύποψίες στο γουρουνάκι. Κ' έτρεξε να βρής το μηλο. Στο μεταξύ, το γουρουνάκι κατέβηκε άπό την μηλιά και πήγε και κρύφτηκε στην καλύβη του.

Για τρίτη φορά, ο λύκος προ-

(Συνέχεια στή σελίδα 44)

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

ταστροφή, δηλαδή, από εκείνες που δεν τις περιμένει κανείς. Για συλλογισθήτε. Θέλω μισό χιλιόφραγκο την ημέρα μόνο και μόνο για τὸ φαγητό μου και τὸ κρασί μου. Πιερικό είναι νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν πίνω θέβαια δυὸ πτηρία, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ δυὸ μποτίλλιες κάθε φορά. Κι' ὡστόσο δὲν εἶμαι μέυσορ. Κάθε ἄλλο. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ ἕνα ὀλόκληρο βαρέλι και νὰ καταβροχθίσω ἕνα ὀλόκληρο ἀρνὶ ἂν δὲν εἶχα τὸν «μάνατζέρ» μου ποὺ ἐπιβλέπει διαρκῶς τὴν «δίαίτά» μου. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι θέλει νὰ μὲ κάνει πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου στὴν πυγμαχία. Μά, καθὼς θὰ προσέξατε, εἶμαι διπλάσιος ἀπὸ τὸν Καρνερα!... Πρὸς τὸ παρὸν, κερδίζω τὴ ζωὴ μου μὲ ἐπιδείξεις στὰ μιουζικ-χῶλ...

— Κ' εἶσατε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ σας ;

— Εὐχαριστημένος... ἔκανε μὲ πίκρα ὁ Μίτου Γκοζέα. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ὅταν βλέπη ὅτι ἡ γυναίκες τὸν κυττάζουν μόνο μὲ περιεργεια... Μέχρι σήμερα δὲν εἶχα κανένα εἰδύλλιο μὲ μιά γυναίκα... Εἶχα ὡστόσο μιά περιπέτεια μὲ μιά... φάλαινα. Σ' ἕνα ἵπποδρόμιο, στὴ Ρουμανία, ὅπου ἔκανα τὴν πρώτη μου ἐμφάνισι, ἐνέπνευσα ἕναν παράφορο ἔρωτα, σὲ μιά γυναίκα - κολοσό, στὴν πιὸ χυτρή γυναίκα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ φυσικὰ τὸ εἰδύλλιο, ἐνῶ μὲ διασκέδαζε στὴν ἀρχή, στὸ τέλος μ' ἔκανε νὰ μετανοήσω πικρά, γιατί αὐτὴ ἡ γυναίκα - φάλαινα, ὅταν ἀρνήθηκα νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση. Μά τὸ πάχος τῆς τὴν ἔσωσε... Ἡ σφαίρα διέσχισε τὸ λίπος, χωρὶς νὰ πειράξη διόλου τὴν καρδιά τῆς. Κ' ἔτσι, δὲν ἔχω εὐτυχῶς κανένα θάρος στὴν συνείδησί μου...

— Μά, μήπως ἔχετε παράπονο ἀπὸ τὴς Παρισινές ;

— "Ὁχι, θέβαια... ἔκανε ὁ «γίγας». Μά τί νὰ σὰς πῶ; Ὁ θαυμασμός ποὺ μοῦ δείχνουν εἶνε κάπως παράξενος. Εἶνε μιά περιεργεια ποὺ φτάνει πολλὰς φορές τὰ ὅρια τῆς ἀδιακρισίας... Κι' ὁμως ἐγὼ δὲν ζητῶ ἐφήμερες ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἀλλὰ ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα, ἕνα φλογερὸ ἔρωτα...

— Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ αἰσθηματικὸς γίγας μὲ τρόμαξε. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἔχει τόση ἀφέλεια. Μά δὲν εἶνε μεγάλος. Μόλις ἔκλεισε τὰ 21 χρόνια. Εἶνε ἀκόμη ἕνα παιδί. Ὁ «μάνατζέρ» τοῦ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι εἶνε ἡσυχος και φρόνιμος σὰν κορίτσι. Μά, καμμιά φυρά, ὅταν τὸν πιάνη ὁ θυμός, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνει κανεὶς εἶνε νὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Μπορεῖ νὰ μοῦ σπᾶση τὸ κεφάλι μὲ μιά γρυθιά, μοῦ εἶπε ὁ «μάνατζέρ» του, ὅπως ἔσεῖς σπᾶτε ἕνα καρύδι.

Ὁ Μίτου Γκοζέα ἔχει ὕψος 2 μέτρα και 26 πόντους και ζυγίζει σωστὰ 150 κιλά. Αὐτὸ ὁμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ θεωρῆ ὡς τὸν πιὸ καλὸ και πιὸ ἀγαπημένο φίλο του, τὸν «καπετάνιο» Ρίττερ, τὸν μικρότερον ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

μῆρης. Ἴσιος και ἐπίσημος, ἀκίνητος και μεγαλοπρεπὴς στὸ νεκροτόλισμά του, κοίτονταν ἐκεῖ, ἐμπρός, προσμένοντας τοὺς αἰνους και τοὺς ὕμνους του, ἀπ' τὴ μοιρολογίστρα. Και τότε εἶδε και αὐτὴ, τὸ φτωχικὸ τῆς, τὰ γυμνά και τὰ ξυπόλητα παιδιά τῆς, ποὺ «ἀλικουτοῦσαν» (κάνανε στὰ μάτια) γιὰ ψωμί, νὰ τὴν περιμένουν, ὅλη τὴν νύχτα, μοναχὰ και πεινασμένα γιὰ νὰ τοὺς πᾶη ἕνα κόσκινο κουκιά, τοῦ θρήνου τῆς τὴν πληρωμὴ. Και ἕνα παράπονο πικρὸ, ἐξέσπασε ἀντὶ γιὰ μοιρολόγι, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πρὸς τὸν νεκρό:

Ἐξάπλωσε κ' ἐτέντωσε, Καρμίρη μου,
μὰ τὰ κοινὰ νὰν λίγα, κακομοίρη μου.

Στὸ ἀνεπᾶντεχο αὐτό, ἡ δικολογία (συγγενεὶς) τοῦ πεθαμένου ἀπόμεινε:

— "Ἰντα ν' αὐτά, κυρά - Ζαμπιά ;

Μά ἐκεῖνη σκυμμένη ἀπάνω στὸν νεκρό, ἀδιάφορη, μοιρολογούσε τὴν κατάστασί τῆς:

Τὶ ξάπλωσε και τέντωσε, Καρμίρη μου
μὰ τὰ κοινὰ νὰν λίγα, κακομοίρη μου !

— Σοῦ, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἀναταράχθηκε τὸ συγγενολοῖ, μ' ἐκεῖνα ποὺ γροικοῦσαν. Μά ὁ Κατσανεβάκης ἐπετάχτηκε και εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Λίγα τῆς φανῆκαν τὰ κουκιά δά. Δῶστε τῆς ἀκόμα κι' ἄς εἶνε και ἕνα γομάρι (φορτίον ζῶου).

Πάλι, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἡ δικολογία.

Και πάλι, πετάχτηκε ὁ Κατσανεβάκης:

— Πές τα καλά, μωρὴ Ζαμπιά και χάρισμά σου, δυὸ μουζούρια, μὲ κουκιά, κι' ἀκόμα ἕνα κουροῦπι λάδι παραπάνω.

— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, ἐσκέφθη ἡ Ζαμπιά και θάχουν τῶρα τὰ παιδιά μου, γιὰ νὰ τρῶνε, ὡς τὴ Μεγάλη τῆ Σαρακοστή!... Ἄχ, Καρμίρη, Καρμιράκη μου, γιατί καῦμενε, νὰ μὴ πέθαινες, δυὸ-τρεις, φορές τὸν χρόνο!...

Και τὸ μοιρολόι τότε, ἄργισε σωστὰ. λυπητερό, σπαραξικάρδιο...
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

— "Ελα νὰ πῆς ἕνα κρασί !

Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα. Ἄλλ' ὁ Πασὲν ἐπέμεινε. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τόνος ἐπιτακτικὸς, μὲ ξάφνιασε. Ποτὲ ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ἄλλους. Ἡ ἐμφυτος ευγενειὰ του, ἡ διακριτικότης του και ὁ φόβος μήπως γίνῃ δυσάρεστος, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φανῆ ἀπαιτητικὸς. Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ὁμως...

— "Ελα, σὲ παρακαλῶ, νὰ πῆς ἕνα κρασί! ἐπανελάθε.

Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι.

Ἐξ ἄλλου, τίποτα στὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πασὲν δὲν μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοταβῆ ἐκεῖνο τὸ πρωτῆ...

Μεῖναμε μισὴ περίπου ὥρα στὸ μπάρ. Κατὰ τὴν συνήθειά του, ὁ ζωγράφος ἐκέρασε τοὺς λιγοστοὺς θαμῶνας τοῦ κέντρου — μερικὸς σωφέρ, δυὸ - τρεῖς κακονυχτισμένες γυναίκες ἐλαφρῶν ἡθῶν... Νύσταξα, ὁμως, και δὲν μπορούσα νὰ μείνω πειὰ. Σὲ μιά στιγμή, σηκώθηκα και καληνύχτισα τὸν Πασέν. Ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησιν γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ. Τὸν εἶδα μονάχα νὰ κατεβάσῃ περισσότερο τὸ καπέλλο του στὰ μάτια του, ἴσως γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του.

Εἶχα ἀπομακρυνθῆ κάμποσα βήματα ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅταν ἄκουσα τὸν Πασέν νὰ μὲ φωνάζῃ.

— Δὲν μὲ συνοδεύεις τοῦλάχιστον ὡς τὸ σπίτι ; μὲ ρώτησε.

— Εὐχαριστὸς ! τοῦ ἀποκρίθηκα...

...Ἄλλοιμον ! Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι μετὰ πέντε περίπου λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ χωριστήκαμε, ὁ Πασέν θ' ἄνοιγε τὴς φλέβες τῶν χεριῶν του μ' ἕνα ξυράφι και θὰ κρεμιόταν ἀπὸ ἕνα καρφι, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του !... Γιατί τὸ ἔκαμε αὐτό; Δὲν εἶπε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ του. Φαντάζομαι ὁμως, ὅτι ὁ ἀνατολίτης αὐτὸς θὰ αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μεταφέρῃ στὴν πραγματικότητα τὰ ἐξαισια ὀράματα τῆς «Χαλιμάς»...

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

σπάθησε νὰ ξεγελάσῃ τὸ γουρουνάκι. Πῆγε λοιπὸν και τὸ θρήκε στὸ σπιτάκι του και τοῦ εἶπε:

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, θὰ γίνῃ πανηγῦρι στὸ χωριό. Θάρθῶ νὰ σὲ πάρω στὶς τρεῖς.

Τὸ γουρουνάκι, ὁμως, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν καλύβα του στὶς 2.30'. Στὸ πανηγῦρι, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ βαρέλι, ποὺ τὸ θρήκε σὲ καλὴ τιμὴ. Και γύρισε σπιτί του, ὅταν εἶδε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ, τὸν λύκο ν' ἀνεβαίνει τὴν πλαγιά λαχανιασμένος. Πῆδησε ἀμέσως τότε μέσα στὸ βαρέλι και ἄρχισε νὰ κατακυλᾶ τὴν βουνοπλαγιά. Ὁ λύκος φοβήθηκε, ὅταν εἶδε τὸ παράδοξο τέρας και τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Τὸ θράδυ, ξαναπῆγε στὴν καλύβα, γιὰ νὰ διηγηθῆ στὸ γουρουνάκι τὴν περιπέτειά του. Δὲν τοῦ ἔμενε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι στὸ βαρέλι ἐκεῖνο ἦταν τρυπωμένη μιά μάγισσα. Ὅταν τὸ γουρουνάκι τ' ἄκουσε αὐτά, ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ, μὰ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ λύκος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν ὕμνο του, πῆδησε στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του, και μπῆκε ἀπὸ τὴν καμινάδα, ἀποφασισμένος νὰ καταβροχθίσῃ τὸ γουρουνάκι. Δὲν ἦταν, ὁμως, τυχερός. Γιατί τὴν μέρα κείνη, τὸ γουρουνάκι εἶχε ἀνάψει φωτιά νὰ ψῆσῃ ψωμί. Και, σὲ μιά στιγμή, ὁ γέρο-λύκος ἔπεσε ἀνάμεσα στὶς φλόγες... Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ψημένος. Και τὸ γουρουνάκι τὸν ἔφαγε, ὅχι ἐπειδὴ πεινοῦσε, μὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἀδιάφορο ἂν ἔπαθε βαρυστομαχία...

Κ' ἔτσι, ὁ λύκος, ἀντὶ νὰ φᾶη τὸ γουρουνάκι, φαγώθηκε ἀπὸ ἐκεῖνο !

Η ΓΙΑΓΙΑ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΧΟΥΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

ἤξερε ὁ μίστερ Φόλερ ὅτι ἡ μὲς Ἀλίκη ἦταν φυλακισμένη στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου, κι' ἀκριβῶς στὸ βάθος τῆς;

— Τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη... τῆς ἐξήγησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογελῶντας. Ὁ πάνδοχος τοῦ «Μαύρου Κύκνου» μοῦ εἶπε σήμερα τὸ μεσημέρι ὅτι ἕνας κύριος μὲ γκριζὸ κοστοῦμι εἶχε κεράσει προχθὲς τὸ θράδυ μιά μποτίλλια οὔισκου τὸν ἐπιστάτη τοῦ Ρόμπινσον κι' ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ κάποιο μυστικὸ ἀπὸ τὴς φλυαρίες τοῦ μεθυσμένου... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ μίστερ Φόλερ εἶνε ἕνας ἔξυπνος και τολμηρὸς ἀνθρώπος. Ἄν τὸν συναντήσω καμμιά ἡμέρα στὸ Λονδίνο, θὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι ἐγκάρδια, ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

Και ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Και τῶρα, μὲς Χούντερ, ἔλατε νὰ φύγουμε μαζύ... Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὰς θρῶ μιά καλὴ θέσι στὸ Λονδίνο. Ἐδῶ πέρα, ὁ μίστερ Ρόμπινσον δὲν σὰς χρειάζεται πειὰ...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ μὲς Βιολέττα Χούντερ ἀνελάμβανε τὴ διεύθυνσιν τοῦ παιδικοῦ τμήματος σ' ἕνα μεγάλο παρθεναγωγεῖο τοῦ Λονδίνου.

KONAN NTO'YΛ